SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 3. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Vasa 6 19. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 1 Februari 1901. | Expedition: Kungstensgatan 56. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 21:a Årg.

Tre utländska tonkonstnärer, i dessa dagar gästande hufvudstaden:

Georg Anthes.

Från hofteatern i Dresden hitkom förliden vår den der mycket uppburne tenoren, k. sachsiske kammarsångaren Georg Anthes att för första gången uppträda på vår kungliga teater. Med sin vackra tenor af baritonklang, sin fördelaktiga apparition och dramatiska talang vann han stora sympatier hos vår publik redan vid sitt första uppträdande som José i »Carmen» och sedan än mera som Torrido i »På Sicilien» och Canio i »Pajazzo». En ådragen förkylning nödgade sångaren afbryta sitt gästspel, sedan han dock ännu en gång uppträdt, nämligen såsom Tannhäuser, ett parti som han måste utföra med sparad röst, men som dock återgafs med öfverlägsen dramatisk framställning. Till ett förnyadt gästspel bjöds han då välkommen, och detta eger nu rum. Resan hit blef dock uppskjuten till följd af påkommen indisposition, som ännu ej var fullt häfd, när han denna gång först lät höra sig såsom Walter von Stoltzing i »Mästersångarne». Framställningen af hans gästspel tillhör en annan afdelning i tidningen.

Georg Anthes.

Charles Gregorowitsch.

Georg Schneevoigt.

Förliden vår meddelade vi, i numret för 12 april, en kostymbild af hr Anthes såsom Lohengrin, hvilket parti han då troddes komma att här utföra; i dagens nummer ha vi derför ansett lämpligare att af honom lämna ett civilporträtt. Några korta biografiska data från den utförligare biografiska uppsatsen om konstnären förra året må här upprepas.

Johann Georg Anthes är född d. 12 mars 1863 i Bad-Hamburg von der Höhe, härstammande från en gammal konstnärsfamilj. Efter afslutade skolstudier ägnade han sig åt musiken, förnämligast violinspelet, men 18 år gammal väcktes hos honom begäret att ägna sig åt sångkonsten, som han sedan studerade för prof. Jul. Stockhausen och vidare för prof. Galliera i Italien. Efter ett par års uppträdande som konsertsångare gick han 1888 öfver till scenen och debuterade först i Freiburg (Baden) såsom Max i »Friskytten». Här stannade han flere månader och kom sedan till k. teatern i Dresden, där han har fast engagemang till 1905. År 1892 sjöng Anthes i Bayreuth Walter i »Mästersångarne» och har för öfrigt gjort många gästresor, inhöstande därvid rikt bifall och utmärkelser. Hans repertoar är ganska betydlig, omfattande omkr. 90 partier, däraf han kreerat omkr. 30.

De båda andra gästande konstnärerna äro ansedda konserterande instrumentalister. Båda ha de förut under senare tid låtit höra sig här och hafva ett särskildt intresse genom längre verksamhet i den finska hufvudstaden. Vi vända oss först till violinisten, hvars bild och biografi var här införd för jämt två år sedan med anledning af hans första konserterande här d. 1 febr. å Musikaliska akademien.

Charles Gregorowitsch är född 1867 i Petersburg af polska föräldrar, sedan bosatta i Moskva, vid hvars konservatorium den ovanligt musikaliskt begåfvade sonen fick studera violinspelet för prof. Besekirsky. Som violist hade han redan innan han fyllt 8 år offentligt uppträdt och spelat en konsert af David. Från 12 till 14 år gammal genomreste han hela Ryssland och firade stora triumfer. Gregorowitsch fullkomnade sig sedan i violinspelet för mästaren Joachim och började sin egentliga konstnärsbana i Berlin vid ännu ej fullt 19 års ålder. Han har sedan mångenstädes firat triumfer, äfven i Amerika och är i besittning af en utmärkt violin, en äkta Guarnerius, som säges vara värd 20,000 francs. Som bekant dokumenterade sig hr Gregorowitsch vid sin debut här förra året såsom en violinist af hög rang.

Violoncellvirtuosen Georg Schneevoigt kan sägas stå oss ännu närmare såsom född i Finland och bosatt i Helsingfors, där han är lärare vid Musikinstitutet.

Georg Schneevoigt är född i Viborg d. 8 nov. 1872. Hans fader var kapellmästare. Sin musikaliska bana började Georg Schneevoigt helt ung såsom trumpetare i Helsingfors i Filharmoniska sällskapets orkester och besökte samtidigt därvarande orkesterskola, i hvilken han lärde violoncellspel. År 1890 reste han till Tyskland och studerade i två år violoncellspelet för C. Schroeder i Sondershausen, tog 1892 anställning i Moskva men återkom på hösten till Sondershausen. 1893 finna vi honom anställd vid Laubes konsertorkester i Hamburg. Efter att från 1894 under ett år ha studerat i Leipzig för den berömde violoncellisten Klengel företog han konstresor och kallades 1895 till Helsingfors som solist i Filharmon. sällskapets orkester. Året därpå blef han äfven lärare i violoncell vid orkesterskolan. I okt. 1898 gjorde Schneevoigt sin debut i Berlin och blef då af kritiken räknad bland nutidens förnämsta violoncellister på grund af sin utmärkta teknik, förenad med en skön och uttrycksfull ton. Här i Sverige konserterade hr Schneevoigt första gången sommaren 1896 tillsamman med fröken Torpadie vid några af våra badorter och gaf sedan i nov. 1898 en konsert i Musikaliska akademien. För ett par år sedan gifte sig hr Schneevoigt med den framstående pianisten fröken Sigrid Sundgrén, med hvars talang vi nu få göra bekantskap, då hon åtföljer sin man hit för att deltaga i hans konserterande.

Om framåtskridandet i musiken.

(Efter Aug. Reissmann.)

En obestridlig sanning är att endast i framåtskridandet ligger lif; genom stillastående, som redan är tillbakagång, dödas detta. Den fortskridande kunskapen om lifvets högsta mål bildar tillika den förnämsta drifvande makten hos detsamma och detta på alla områden, konsten ej en gång undantagen, ehuruväl här en verklig afslutning först synes möjlig att nå. För densamma har endast det verkligt fullkomliga, det allt igenom fulländade betydelse, och man skulle därför tro att, så snart detta uppnåtts, vore ett vidare fortskridande omöjligt. Men konstens område är så obegränsadt, så vidtomfattande, erbjuder en sådan oändlig rikedom af framställningsmaterial och former, att dessa aldrig i särskilda monumentala verk kunna uttömmas.

Alldeles specielt gäller detta om *musiken* med dess fortvarande växlande innehåll. Såsom människans inre lif är underkastadt en ständig växling, märkbar inom årtiondens tiderymd, så måste också hennes konstnärliga framställning genom musiken undergå förändring. Men icke hvarje nybildning är i sådant fall att beteckna såsom *fortskridande.*

De geniala mästarnes reformatoriska verksamhet har i alla tider på deras vägar drifvit fram lärjungar, hvilka ej inifrån haft något att utbilda och därför endast kunde upptaga striden mot det befintliga konstverket för att omintetgöra det, men ej för att såsom de förstnämnda skapa sådant nytt, hvarigenom *framåtskridande* kan äga rum. Icke allt som är nytt och egendomligt, som står utom det vanliga, kan af den orsak betecknas såsom betydande och värdt att bestå. Att vara ny och originel är lättare än något annat: man behöfver blott undvika allt som synes naturligt, alltid välja motsatsen till hvad som förut gälde som förnuftigt, och man skall bringa i dagen de originellaste produkter. Såsom framskridande kunna emellertid dessa endast betecknas, om de också motsvara konstnärliga fordringar, ty såsom högsta lag blifver denna sats alltid beståndande: *ett konstverk blifver ett verk af konsten icke allenast därigenom att det är nytt och originellt, utan först då, när det är grundadt och utfördt enligt konstnärliga principer.*

Att fastställa dessa för tonkonsten är mycket svårare än för någon annan konst. De s. k. bildade konsterna hafva öfvervägande att göra med *fastställda* former, hvilka äro konstruerade efter allmängiltiga lagar, så att hvarje frångående af desamma lättare för de oinvigde kunna framträda såsom okonstnärliga. En målare eller bildhuggare som ej tager i akt de naturliga storhetsmåtten, som sätter ett stort hufvud på en förkrympt kropp, eller bildar händer och armar i missproportion till de öfriga lemmarna, skall åstadkomma en originell men helt visst ingen konstnärlig produkt; den skall lätt kännas igen som förfelad och därför ej lämna något tillfredsställande intryck, någon konstnjutning, vore än de särskilda delarna aldrig såg fulländade i utförandet.

Äfven skaldekonsten är underkastad bestämda lagar, som knappast tillåta en individuell tolkning. Så länge innehållets framställning endast betraktas ur logikens och syntaxens synpunkt är det icke fråga om den konstnärliga formen, ty till denna hör att framställningen också i viss mening är afmätt till rum och tid; att orden icke blott äro sammanställda efter en logisk princip, utan ordnade efter

rytmens lagar, antaga en bestämd meter. Hela innehållet i en dikt låter uttala sig i den enklaste prosa merendels med samma ord; verkligt poetisk blir formen först då, när orden tillika äro ordnade efter metriska lagar och det strofbildande rimmets.

Vida ogynnsammare gestalta sig dessa förhållanden i fråga om *tonkonsten*, emedan fastställandet af formbildningen i denna är långt svårare att åstadkomma än beträffande de andra konsterna, och emedan framställningsmaterialet utöfvar en större och i viss mån mera konstnärlig verkan än de bildade konsternas sten eller metall, ljus eller färg. Tonen verkar långt mera omedelbart och mäktigt än dessa framställningsmedel, och därför att den tillika framsvingar alldeles okroppslig och fri, är dess verkan också mycket mindre materiel än den som framkallas af sten och metall, ljus eller färg. Sålunda verkar tonen i och för sig mera poetisk och med all sinnlig retelse mera öfversinnligt förklarad.

En enda klockton är i stånd att framkalla de mångfaldigaste intryck; den stämmer en lika väl till glädje som till sorg, kan väcka höga tankar och mana till räddning och hjältedåd.

Tonens verkan är emellertid i och för sig alltid endast materialistisk, utöfvar på vårt öra endast en sinnlig retning: först när en annan ton af olika höjd eller klang sluter sig till, komma högre själskrafter hos oss i rörelse. Då träder den af gehöret oberoende konstnärliga intelligens i verksamhet, hvilken först kan göra tonernas verkan konstnärlig. Denna undersöker tonernas natur, för att begränsa dem, till höjd och djup åtskilja dem och bestämma deras konstnärliga användbarhet. Den visar närmast hur tonerna skola ställa sig till hvarandra, så att de icke få förhålla sig sinsemellan indifferenta utan träda i närmare eller fjärmare gemenskap med hvarandra, så att den skapande anden kan göra sig dessa förhållanden till godo för att icke blott *uttrycka* dem utan *bilda dem i plastiska former*. På andra vägar vinner också tonkonsten aldrig betydelse af konst och ett bestämdt innehåll.

(Forts.)

Operasäsongen i Italien.

Roma, Napoli etc.

Palermo Jan. 1901.

En inom den italienska musikvärlden häfdvunnen plägsed, hvars ursprung vi öfverlåta åt lärdare auktoriteter att utröna, är, det flertalet af de förnämsta operateatrarna börja sin säsong under S. Stephanus' protektion, enär de efter att i regeln varit stängda alltifrån påsktiden åter öppna sina portar på bemälda helgons dag d. 26 December. Denna gång har själfva Roma, som för öfrigt under senar delen af förra året haft en mindre betydande »stagione» i den lilla Teatro Quirino, ingalunda gått i têten. Af där förekommande operanyheter är på sin höjd en värd att omnämnas, den unge, lofvande tonsättaren *Lozzis* »Le vergini» (»Jungfrurna»), hvilken, försedd med en temligen underhaltig librett, endast uppnådde tvänne föreställningar och en »succès d'éstime». Så mycket mera har operetten florerat, samtidigt på två af hufvudstadens mera betydande scener, Costanzi och Nazionale. »Doyen'en» bland Romas musik-dramatisk konsttempel, Kommunalteatern Argentina, tyckes alltsedan ett par år tillbaka saligen afsomnad, och den förstnämnda bereder ej förrän d. 17 januari åter fristad åt en mera nobel sånggudinna, som då där skall hålla sitt intåg med *Mascagnis* nya opéra-comique »Le Maschere» (»Maskerna»), jämväl afsedd att samma dag f. f. g. framträda på tiljan i sex andra af Italiens större teatrar, Regio i Torino, Carlo Felice i Genova, Scala i Milano, Filarmonico i Verona och S. Carlo i Napoli. Efter sin senaste, mindre lyckade säsong invigde sistnämnda teater redan d. 20 i förra månaden sitt nya spelår på ett verkligt glänsande sätt med *Puccinis* »Tosca», hvars återgifvande af den synnerligen begåfvade unga primadonnan Angelica Pandolfini, napolitanarnes sedan gammalt förklarade gunstling Fernando de Lucia och den framstående barytonisten Edoardo Camera i titelrollen samt Marios och Scarpias partier i det hela taget stod på samma artistiska höjd som ifrågavarande verks tolkning vid premièren i Roma. Det skedde också under en sådan ledning som Leopoldo Mugnones, hvilken teatern nu haft lyckan erhålla till förste kapellmästare. Med hänvisning till korrespondensen härom i Svensk Musikt. (n:o 4 föreg. årg.) må här endast framhållas, att »Tosca» fortsätter sitt triumftåg öfver Italiens scener, liksom i åtskilliga andra städer Puccinis »*Manon*» och »*La Bohème*», den senare bland annat å Scalateatern i Milano. Så inledde nyssnämnda »Tosca» jämväl den nya operasäsongen i Modena, Piacenza, Cagliari etc., och har redan med stor framgång spelats äfven i utlandet, bl. a. på kgl. teatern i Madrid. Detta utgör ett otvetydigt bevis på den genialiske maëstrons snabba framåtgående samt att operan utgör höjdpunkten af hvad han hitills frambragt. Huru länge skall det månne dröja, innan vederbörande hemma komma sig för med att bereda vår allmänhet tillfälle få njuta af hans senaste skapelse eller öfverhufvud något af hans sångmös alster? S. Carlos andra program upptog *Bellinis* »Sonnambula», denna älskliga, af härliga melodier uppfyllda idyll, hvars skönheter på grund af bristande stiltrohet i utförandet numera tyvärr alltför sällan komma till sin fulla rätt. Den ställer isynnerhet stora fordringar på det i våra dagar jämförelsevis så sällsynta »bel canto», särskildt i Aminas parti. För detsamma hade teatern ock förvärfvat sig en förträfflig representant i Regina Pacini, en oaktadt sin ungdom framför allt i Spanien, där hon kort förut i rikt mått skördat guld och lagrar, redan högt uppburen sångerska. Att Italien är utomordentligt produktivt i fråga om tenorer, är ett kändt och erkändt faktum. Efter att förut hufvudsakligen uppträdt med ambulatoriska italienska operasällskap i Grekland, Levanten etc. debuterade den jämväl helt unge Giuseppe Anselmi såsom Elvino, en roll, hvarför såväl hans apparition som dramatiska och musikaliska begåfning ypperligt lämpar sig. Tack vare i främsta rummet Mugnones öfverlägsna anföraretalang gestaltade sig reprisen af »Sömngångerskan» till en snart sagdt mönstergiltig prestation, icke minst i fråga om kör och orkester.

I öfverensstämmelse med gammal S. Carlotradition är Napolis förnämsta scen, med rätta renommerad för sina lysande balettpantomimer, som sällan saknas på något program — detta må än upptaga en aldrig så lång opera —, hvarför ock föreställningarna i regeln, äfven om de börja kl. $^1/_2$ 9, pågå åtminstone en timme efter midnatt. Dessa hafva hittills utfyllts af en från Winer-hofoperans repertoar härrörande balett »Le scarpe rosse» (»De röda skorna»), med af *Raoul Mader* komponerad musik, särskildt anslående genom sina originella och rytmiskt liffulla ryska nationaldanser.

Till kompletterande af ofvanstående strödda notiser må ytterligare nämnas, att å resp. Fenice-, Scala- och Carlo Felice-teatrarna i Venezia, Milano och Genova utmärkta uppföranden ägt rum af *Wagners* »Tannhäuser», »Tristano e Isolta och »Crepuscolo degli dei» (»Götterdämmerung»), hvarvid särskildt hrr Kaschmanns Wolfram och Borgattis Tristan erhållit de amplaste loford, samt att *Massenets* »Cendrillon»*) f. f. g. i Torino gifvits å dess kgl. teater. Den illustre tenoren Bonci har å förstnämnda scen firat sannskyldiga triumfer i *Bellinis* »Puritani», och den jämväl för Stockholmspubliken välbekanta Fausta Labia har i Triest skördat en ny artistisk seger såsom Desdemona i *Verdis* »Otello». I Palermo, med en befolkning i det närmaste lika stor som Stockholm, spelar f. n. blott en enda teater **),

*) »Se Sv. Musiktidn.» 1899, n:o 13.

**) Oberäknadt ett »café chantant», hvarest en ung, i våra varitéer för några år tillbaka uppträdande svensk, John Lind, genom sina verkligen fulländadt illusoriska dansösimitationer utgör en af de främsta dragningskrafterna!

Bellini, som namnet till trots, efter vanligheten är upplåten åt ett dramatiskt sällskap, och härvarande »Teatro Vittorio Emanuele», den mest storartade af alla Italiens operabyggnader, står alltjämt stängd på grund af bristande företagsamhet samt kommer först att om en eller annan månad åter öppnas.

Beklaga kan man jämväl, att medan *Domenico Cimarosas* minne i Wien, där hans »Matrimonio segreto» komponerades och först uppfördes, äras genom en »Mustervorstellung» af detta hans mästerverk äfvensom en exposition af i Österrikiska samlingar befintliga autografer och andra i samband med hans person stående föremål, i operamusikens förlofvade land föga eller intet gjorts för att fira hundrade årsdagen af en bland dess mest snillrike komponisters bortgång, som inträffade i Venezia d. 11 januari 1801.

Med så mycket mera spänning har motsetts återuppståndelsen af italienarnes evigt ungdomsfriska »commedia dell' arte» i Mascagnis senaste skapelse.

P. S. Enligt hvad tidningarna nyss från flere håll meddelat rörande premièrerna af Mascagnis senaste »experiment», så har domen däröfver utfallit snart sagdt förkrossande och tycks det rent af ha gjort ett fullständigt »fiasko».

Anteros.

Adolf Fredrik Lindblad

född 1 febr. 1801.

»Att inför en svensk Musiktidnings läsare framhålla hvad A. F. Lindblad varit, är och kommer att blifva som representant för den enkla visan och sången inom vårt land, är så mycket mera öfverflödigt, som, då svensk tonkonst inom detta område kommer på tal (vare sig hemma eller i utlandet) Lindblads namn nämnes främst». Så inledde Ludv. Norman en uppsats i denna tidnings andra årgång, behandlande »A. F. Lindblad som instrumentalkompositör» och framhållande hans stora förtjänster äfven såsom sådan.

Då nu d. 1 febr. firas 100:de årsdagen af denne »den svenske Schuberts» födelsedag — såsom han med rätta kallats — erinra vi oss dessa ord af en så kompetent auktoritet som Ludvig Norman. Öfverflödigt vore väl ock att nu uppdraga en teckning af Ad. Fredr. Lindblads lefnad och verksamhet som tonkonstnär, helst som för två år sedan en sådan skildring förekom i våra spalter. Emellertid kunna vi ej underlåta att vid detta tillfälle, då den allmänna uppmärksamheten fästes vid inträffandet af

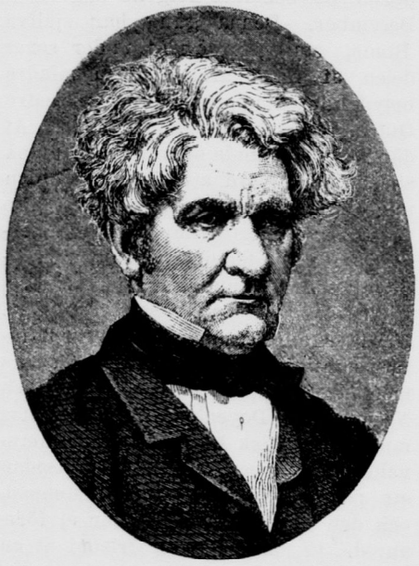

Adolf Fredrik Lindblad.

hans 100-åriga födelsedag, i bild och ord ånyo erinra om denne storman inom vår musikvärld.

Lindblad har själf tecknat sin ungdom i en biografi, som citerats af prof. Nyblom i Svenska Akademiens handlingar och häraf må ett utdrag meddelas.

Adolf Fredrik Lindblad föddes d. 1 febr. i Skeninge, där han uppföddes af fosterföräldrar, af hvilka fostermodern var släkt med hans egen mor. Sin far hade han aldrig känt, men fosterfadern, hvars namn han sedan fick bära, var föremål för hans sonliga tillgifvenhet. Sju år gammal insattes han i Vadstena trivialskola, men då modern blef gift i Stockholm flyttade han till henne 1809 och blef nu intagen i Klara skola. I denna gjorde han just inga framsteg och plågades af en lärare i latin, som trakterade honom med handplagg. Detta jämte styffaderns stränghet gjorde att han en vacker dag ej vågade sig hem utan vandrade omkring i Stockholm och slutligen hamnade i en hökarbod, hvars ägare tog sig honom an. Denne tog honom en afton med på teatern, där han fick se och höra Dalayracs operett »De två Savoyarderna». Till sin förvåning och förskräckelse fick gossen se styffadern uppträda bland de spelande; värre än blef det när han af sin beskyddare fördes upp på scenen och där stötte på denne. Hemforsling och aga blef slutet på utflykten. Emellertid fick han sedan ofta följa med styffadern på teatern. Denne, för öfrigt en god Bellmanssångare, blef utnämnd till hofkamrer och använde gossen till renskrifvare, hvilket förskaffade honon en liten inkomst. Efter styffaderns död 1812 upptogs gossen å nyo af fosterfadern i Skeninge, som lefde omgift och i bättre villkor.

Den nya fostermodern, en bildad prästdotter, gjorde honom bekant med den tidens bästa skalder. En doktor Wistrand i Skeninge, klavérspelare, var den förste som utöfvade någon musikalisk inflytelse på Lindblad, som dock ännu vid tolf års ålder icke kände en not eller rört vid ett musikinstrument. Noterna fick han emellertid lära af en organist i Skeninge. Kort därpå flyttade fosterfadern till Norrköping som handlande. Här sattes han i skola, men fick äfven af en direktör Alm lektioner på flöjt, hvilket instrument han snart trakterade med sådan skicklighet, att han kunde uppträda på en konsert som solist och, som han skämtande säger, »intog bland virtuoser stämma och rang». En organist och en urmakare som spelade violoncell hörde till hans musikaliska umgänge.

Femton år gammal blef han, för att göra nytta, ställd i fosterfaderns bod, men hans buttra sätt var ej ägnadt att vinna kunder och efter ett par år flyttades han in på kontoret, där han nog skötte brefväxlingen nöjaktigt men ej hade någon håg för räkenskapsboken. Han skickades då till Hamburg, emedan han kunde tyska och fick där plats på ett engelskt skeppsklarerarekontor. Bostad fick han hos en gammal cigarrfabrikör, som gjorde honom bekant med den tyska poesin. Ett viktigt beslut, som han fattade, nämligen att hyra ett piano, ledde honom till bekantskap med en instrumentmakare Heinrichs, en ganska beläst man, och denne hade en musikaliskt bildad släkting, dr. Rothenburg, genom hvilken han infördes i den nyaste tyska litteraturen. Musiken slog dock mera an på den unge svensken. »Menuetten ur Beethovens pianosonat, D-dur, spelad af Rothenburg, blef,» säger Lindblad, »den första musikaliska möbeln i min själs kammare.» Detta lugna lif med musikaliska njutningar afbröts, då fosterfadern, som ej längre kunde betala för honom där ute, kallade honom hem 1820.

I Norrköping tänkte nu Lindblad, som fått plats som räkenskapsförare på ett kontor, att äfven gifva musikundervisning, men piano ägde han ej; flöjten var lagd å sido. En hans vän, Sörling, köpte då för sammansparade medel ett piano, som han lät begagnas af Lindblad, hvilken nu försökte sig med svårare musik, främst Beethovens, ehuru han ej fullt kunde bemästra den. Han försökte sig äfven med komposition, i det han skref en kantat till en intim väns begrafning; denne var violinspelare och hette Anberg.

En viktig period i Lindblads lif inträdde genom nya bekantskaper, som han nn fick göra, och genom hvilka han småningom leddes in på sin rätta bana. Lindblads fostermor hade en kusin, prostinnan Kernell, född Burén, enka efter Leopolds vän, kyrkoherde

Per Kernell; hon bodde då på Bleckenstads egendom i södra Östergötland och hade två döttrar: Anna som blef gift med prosten Kristian Stenhammar *, och Sofia, sedermera Lindblads maka. Detta ädla hem blef nu en vistelseort för Lindblad, där sonen i huset Per Ulrik Kernell, berömd Bellmanssångare, blef hans gode vän. Denne reste dock snart utomlands och dog 1824. En kusin till syskonen Kernell var Amadeus Atterbom. Gemensamma sympatier förenade här den trettiotvåårige skalden med den tjuguettårige musikern i ett vänskapsförbund för lifvet. Atterbom uppläste för Lindblad bitar ur »Lycksalighetens ö» och Lindblad å sin sida satte musik till skaldens vackra sång »Stilla, o stilla, somna från storm och snö!» — »Där på Bleckenstad», utbrister Lindblad i slutet af denna självbiografi, »slog min själ först upp sina ögon.»

Med ofvanstående ungdomsbiografi, hvilken i närmaste samband med hans nu i minnet återkallade födelsedag torde särskildt intressera, ha vi velat göra ett tillägg till den träffande karaktäristik öfver Lindblads konstnärsskap och tondiktning, hvilken A. L. lämnade till inledande af tidningens årgång för två år sedan, efter det Lindblads opera »Frondörerna» återupptagits på kgl. teatern. Till fullständigande af Lindblads lifsbild må följande kortfattade uppgifter meddelas.

Genom Atterbom drogs Lindblad 1823 till Upsala, där han af Hæffner fick den första ordentliga undervisning i musikens teori och i Geijer fick en vän och beskyddare, som lämnade honom ett hem i sitt hus, gjorde honom till student och lät honom debutera i sitt sällskap som kompositör 1824. Med moderlig huldhet omfattades han här af enkeöfverstinnan Malla Silfverstolpe, som bekostade honom en studieresa till Berlin och själf följde honom dit att öfvervaka hans studier. Här fick han Zelter till lärare och Mendelssohn till medlärjunge och gjorde stora framsteg. Särskildt väckte hans harmoniska idéer (såsom i »Balders bål») Mendelssohns beundran. Efter slutade studier köpte han med fru Silfverstolpes hjälp för 100 dukater hemligheten af Logiers då renommerade metod för pianoundervisningen (samundervisning vid flere pianon) och återvände 1827 till Stockholm, där han öppnade en musikskola, som slutligen 1861 öfvertogs af Ivar Hallström. Bland eleverna må nämnas prins Gustaf och Ludvig Norman. År 1828 utnämnd till sånglärare vid Nya Elementarskolan (med 200 riksdaler bankos lön) kunde han tänka på giftermål och firade d. 15 maj 1828 sitt bröllop med Sofia Kernell. Platsen vid Elementarskolan lämnade han 1832. Från år 1864 lefde Lindblad på egendomen Löfvingsborg, nära Linköping, där han dog d. 23 aug. 1878. Lindblad invaldes 1831 till ledamot i Musikaliska akademien, och Svenska akademien tilldelade honom 1852 sin stora guldmedalj.

Af Adolf Fredrik Lindblads tonskapelser äro hans Sånger och Visor de mest karaktäristiska, kända och värderade. Omnämnandet af dessa och andra hans märkligare kompositioner måste sparas till en särskild uppsats, för hvilken nu utrymme saknas.

* Vilhelm Stenhammars farfar.

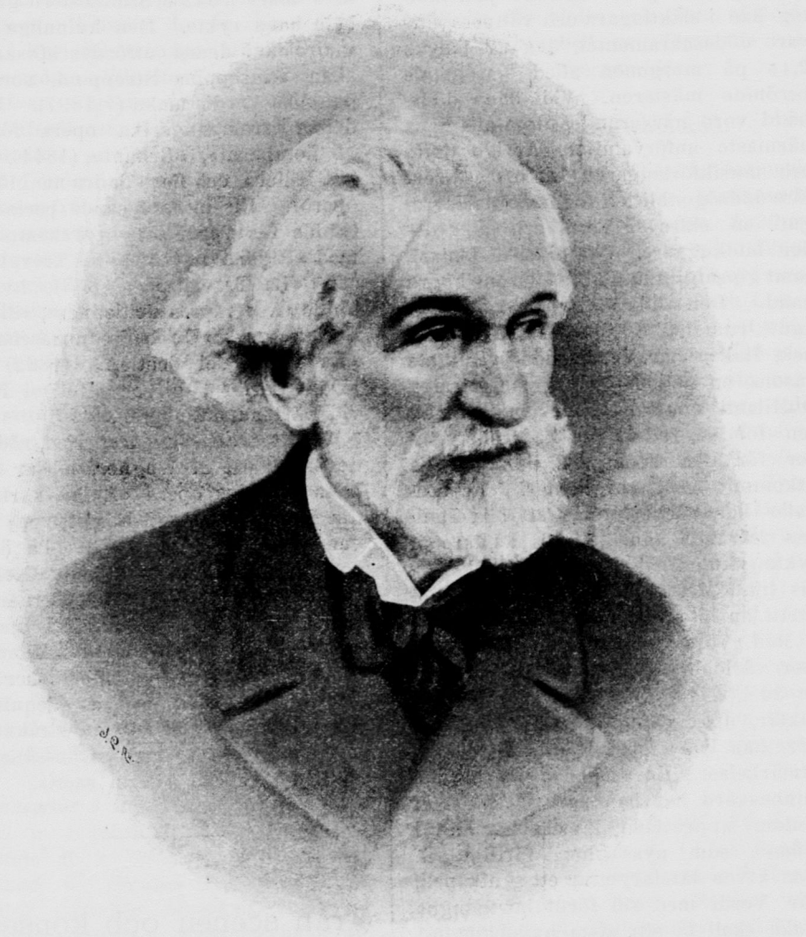

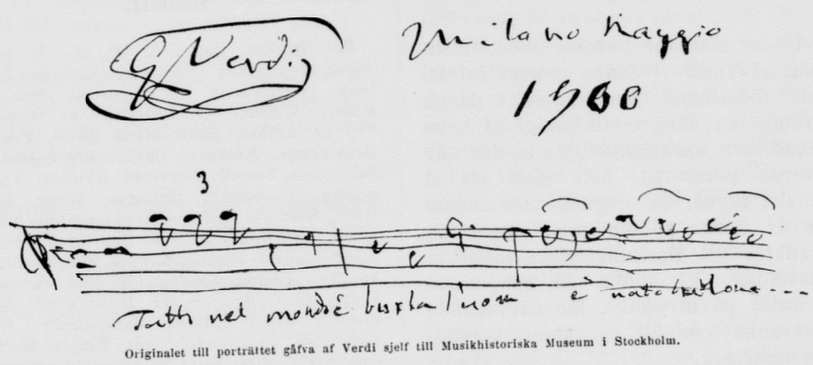

Originalet till porträttet gåfva af Verdi sjelf till Musikhistoriska Museum i Stockholm.

Giuseppe Verdi.

Oväntad var den sorgpost telegrafen nyligen spridde kring världen, att Verdi hopplöst insjuknat. I början af året läste man ju i en musiktidning att den åldrige mästaren lämnat sitt landtliga hem San' Agatha i sällskap med en kvinnlig anhörig för att bege sig till Milano och där tillbringa en del af vintern. Hans hälsotillstånd sades då vara fullt tillfredsställande. För något mer än en vecka sedan kom underrättelsen att han träffats af förnyade slaganfall med förlamning och nästan total förslappning af upp-

fattningsförmågan. Den 25 jan. mottog han i släktingars och vänners närvaro dödssakramentet, den 27 jan kl. 2,45 på morgonen afled den gamle berömde mästaren. Vid hans dödsbädd voro närvarande, utom alla hans närmaste anförvandter, Arrigo Boïto och musikförläggaren Riccordi. Kort före dödsögonblicket tog målaren Ferraguti en skiss af Verdi och efter döden bildhuggaren Campi en dödsmask samt gipsafgjutning af mästarens högra hand. Den högtidliga begrafningen ägde rum d. 30 jan. i Milano. I hela Italien har Verdis död betraktats såsom en nationalförlust, magistraten i Milano sammankallades midt i natten för att rådslå om hedersbetygelser för den döde, alla tidningar ha utkommit med sorgkanter. Leoncavallo har väckt förslag att alla Italiens lefvande musikaliska mästare af rykte skulle hålla dödsvakt vid Verdis lik. Mascagni, Puccini och Franchetti anslöto sig genast till förslaget.

Med Verdi bortgick ej allenast en stor världsberömd musiker utan äfven en ädel, anspråklös man af bästa karaktär, högt värderad i sitt hemland, där han var föremål för de högsta utmärkelser. En vacker stadigvarande minnesvård har han rest sig i det af honom upprättade musikerhemmet i Milano, som nyss blifvit färdigt och som äfven lär inrymma ett grafkapell, där Verdi med sin förut bortgångna maka skall få sitt sista hvilorum.

Under sistlidne oktober med anledning af Verdis i denna månad inträffade födelsedag meddelades i denna tidning en längre teckning af hans lefnad och verksamhet jämte det här införda porträttet, helt visst ett af de sist tagna, då originalet för endast ett år sedan af den gamle maestron skänktes till Musikhistoriska museum härstädes. Vi kunna då, och måste af brist på utrymme, för närvarande inskränka oss till en ytterst kortfattad nekrolog.

Giuseppi Verdi föddes den 10 okt. 1813 i byn Roncole, nära Busseto (Parma), der fadren dref värdshus- och handelsrörelse. Hans tidigt röjda musikaliska anlag utvecklades först i födelsebyn, men då han blef sänd för skolstudier till Busseto vann han där i en destillatör Barezzi en vän, som beredde honom tillfälle att studera musik i Milano, där han fick undervisning af kapellm. Lavigna vid Scalateatern. Verdi hade då redan börjat komponera mindre stycken. 22 år gammal tog han plats som musikdirektör i Busseto men besökte ofta Milano och fick, genom vänners bemedling, sin första opera »Oberto» uppförd där med betydlig framgång. En beställd buffaopera, »Un gjorno di regno», gjorde däremot ingen lycka. Den följande åter, »Nabucco», uppförd d. 9 mars 1842 å Scalateatern grundlade hans rykte. Den kvinnliga hufvudrolen i denna utfördes af sångerskan Giuseppina Strepponi, som sedan blef Verdis maka († 1897). Efter denna framgångsrika opera följde: »I Lombardi», »Ernani», (1844), »Luisa Miller» och flere andra nu glömda operor. En mera lysande period inträdde för Verdi som operakomponist med »Rigoletto» (1851) »Il Trovatore» och »La Traviata» (1853), hvarpå följde »Les vêpres siciliennes», »Simon Boccanegra», »Un ballo in maschera», »La forza del destino» (1862) och »Don Carlos», gifven 1867 i Paris vid världsutställningen.

Verdis tredje skapareperiod, rödjande inflytande af Wagner, börjar med hans präktiga opera «Aida», skrifven för Ismael Pascha i Egypten och gifven först i Kairo 1871. På äldre dagar framträdde han med »Otello», i än mera utpräglad Wagnerstil, samt slutligen den komiska operan »Falstaff» (9 febr. 1893 i Milano).*

Af Verdis öfriga kompositioner må erinras om hans vackra »Requiem» (öfver Manzoni, 1874), en stråkkvartett (1874) och hans svanesång de andliga styckena »Pezzi sacri».

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern. Jan. 15, 20, 22. Wagner *Mästersångarne i Nürnberg* (Eva: fru Lindberg; Magdalena: fru Jungstedt, frök. Edström; Walther von Stoltzing: hr Ödmann, 22/1 hr Anthes, gäst; Hans Sachs, Pogner, Beckmesser, Kothner, David: hrr Lejdström, Sellergren, Forsell, Söderman, Nyblom; Vogelgesang, Nachtigall, Eislinger, Moser, Zorn, Ortel, Schwartz, Foltz, nattväktaren: hrr Lundmark, Grafström, Ericson, Henrikson, Strandberg, Mandahl, Forslin, Nygren, Bergström). — 16, 23. Thomas: *Mignon* (Mignon frk Svärdström, fortf. deb.) — 17 Donizetti: *Regementets dotter* (Marie, Markisinnan: fruar Hellström, Strandberg; Tonio, Sulpiz, Hortensius: hrr M. Strandberg, Sellergren, Grafström); *Skuggbalett.* Musik arr. af R. Henneberg. — 18 W. Stenhammar: *Tirfing.* (Hervor, Gullväg: fruar Jungstedt, Lindberg; Angantyr, Gudmund, Vidar: hrr Elmblad, Sellergren, Forsell; Gjestur, Svasur, Harald Halte, herden, förmannen för tjänarne: hrr Bratbost, Söderman, Henrikson, Lejdström, Strandberg). — 19, 25, 29. *Vermländingarne.* — 21 Festföreställning. 1. Weber: Jubeluvertyr, 2. Scen och aria ur »Oberon» (fru Östberg); 3. Gluck: Orfeus (Orfeus, Eurydike, Eros: fru Jungstedt, frk Karlsohn, Fernqvist). — 24. Wagner: *Tannhäuser* (Tannhäuser: hr Anthes, gäst; Elisabeth, Venus, en herdegosse: fruar Nordin-Strömberg, Lindberg, frk Karlsohn; Landtgrefven, Wolfram: hrr Sellergren, Lundquist; Walter, Biterolf, Henrik, Reinmar von Zweter: hrr Lundmark, Söderman, Ericson, Nygren). — 26 Bizet: *Carmen* (Don José: hr Anthes, gäst). — 27 Mozart: *Trollflöjten.* — 28, 30 Wagner: *Lohengrin* (Elsa, Ortrud: fruar Östberg, Jungstedt; Lohengrin: hr Anthes, gäst; kung Henrik, Telramund, härroparen: hrr Sellergren, Forsell, Söderman).

Vasa-teatern. Jan. 16—18. Planquette: *Corneville klockor.* — 20 *Geishan* (228:de gång.). — 24—31 Arthur Sullivan: *Mikadon* (Yum-Yum, Titti Sing, Katisha: fru Meissner, frkn. Grünberg, Grönberg; Mikadon, Koko, Nankipuh, Pish-Tush: hrr Ringvall, Strömberg, Schücker, Bergström).

Svenska teatern. Jan. 20, 27. *Vermländingarne* (matinée) 25—31. *Folkungasagan*, skådespel i 5 akt. af Aug. Strindberg. Musiken dels komp. dels arrang. af Hj. Meissner.

Olympia-teatern. Jan. 14—16. Offenbach: *Storhertiginnan af Gerolstein* (Storhertiginnan: frk. Bienkap) — 30, 31 Herm. Zumpe: *Farinelli,* operett i 3 akter af Wulff o. Cassmann.

Vetenskapsakademien. Jan. 15 *konsert* af hr Axel Runnquist. Biträdande: frk. Märta Ohlson, hrr Em. Sjögren, *K.* Gentzel.

Musikal. Akademien. Jan. 20 *konsert* af hrr Julius Ruthström (violin) och Bror Petterson (violoncell). Biträdande: fru D. Möller, hr John G. Jacobsson. — 29 *konsert* (i orgelsalen) af hr Frithiof Strömberg. Biträdande: frkn V. Svärdström, Bertha Heyman, hrr dir. Oscar Lejdström, Hasse Johanson.

Från kgl. Teatern har man hufvudsakligen att omförmäla hr Anthes' gästspel. Något nytt har ej bjudits, icke heller på festföreställningen å konungens födelsedag. Hr Anthes har äfven denna gång varit mycket hyllad af vår publik. Mest torde han ha slagit an som Tannhäuser, ett parti, hvari hans öfverlägsna förmåga i dramatiskt hänseende särdeles framstår, specielt i sista akten. Äfven hans Walter Stolzing är värdt allt erkännande. I själfva mästersången påskyndar han dock tempot och sänker stundom rösten, så att den vackra sången ej träder fram med samma tydlighet, som genom hr Ödmanns föredrag. I Lohengrin har hr Anthes sitt bästa moment i den stora duetten mellan honom och Elsa i sista akten, där han mästerligt nyanserar sångföredraget. En stor förtjänst hos hr Anthes, som borde gifva ett godt föredöme, är att han aldrig forcerar sin stämma till skrik och missljud. Han kan sjunga sotto voce, och ändock kommer rösten tydligt fram med ypperlig artikulation och tydligaste textuttal. Hans tenorbaryton är för öfrigt af en behaglig timbre och den sceniska apparitionen är tilltalande. Endast gången, med stora steg och något vaggande, är för oss litet ovanlig. — I Mignon har fröken Svärdströms debut fortsatts. Om de öfriga teatrarnas musikpjeser ha vi ännu ej fått tillfälle att taga notis. »Mikadon» på Vasa-teatern kommer säkert att gå länge nog för att medhinnas se och höra. Af pjeser med musik har Dramatiska teatern upptagit »Don Cesar de Bazano», som af J. N. Ahlström, som bekant, försetts med musik. Musik förekommer äfven i Strindbergs nya pjes å Svenska teatern.

Hrr Ruthströms och Pettersons konsert d. 20 jan. i Musikal. akademiens stora sal hade talrika åhörare. De

---

* Ur sista aktens final i denna opera är notfacsimilet under porträttet. Texten: »Tutto nel mondo è burla, l' uom è nato burlone», lyder i svensk öfversättning: »Allt i vår värld är tokigt, människan födes en toker.»

unga konsertgifvarna spelade med vacker ton och berömvärdt föredrag, hr Ruthström, violinisten, konsert E-moll af Spohr och Paganinis »Hexentanz», violoncellisten Petterson A-moll-konsert och Romans af Goltermann, Elfentanz af Popper. Jämte hr John G. Jacobson utförde de Rubinsteins melodiska, vackra Pianotrio op. 15. Fru Dagmar Möller biträdde och skördade som vanligt stort bifall för sin smakfulla sång.

Musiknotiser

från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Utom »Den Stumma», med hr Anthes som gäst är under inöfning »Barberaren i Sevilla», »Tifania» och Webers enakts-opera »Abu Hassan», som länge varit i fråga att uppföras. Därjämte förberedes en konsert.

Carl Fredrik Lundqvist, vår värderade, populäre operasångare, fyllde d. 24 sistl. januari 60 år, och uppträdde på aftonen samma dag som Wolfram i »Tannhäuser». Det säger sig självt, att han vid detta tillfälle var föremål för särskildt varm hyllning och många framropningar. Efter föreställningens slut mottog sångaren lagerkransar från direktionen och kamrater m. fl. På födelsedagen öfverlämnades till hr Lundqvist nedanstående diplom af en deputation, bestående af öfverintendenten A. Burén, öfverste Chr. Lovén, d:r V. Svedbom, grosshandlare H. Sundström och skådespelaren Knut Nyblom:

Till

CARL FREDRIK LUNDQVIST

å hans sextioårsdag

den 24 januari 1901.

En af de yppersta sångare, vårt land fostrat, hafven I med en sällsynt klangrik stämma parat en ädel uppfattning och ett äkta svenskt kynne i edert föredrag. — Framgångsrikt verksam under årtionden till den fosterländska sångens fromma, därvid I med eder sång värmt och gladt tusenden, hafven I ock utom Sveriges gränser framträdt som en svenska sångens märkesman, till heder för vårt land.

Många af dem, som vetat skatta betydelsen af denna eder verksamhet och som hafva eder att tacka för minnesrika stunder af frigörande, själsvärmande lyftning, hafva önskat att å denna dag låta komma eder till del ett uttryck af erkänsla och sympati, och få vi å deras vägnar härmed anhålla att ni ville mottaga en hedersgåfva, om hvars art särskildt meddelande skall lämnas.

Axel Burén. Ivar E. Hedenblad. Hjalmar Hjort. Birger Lagervall. Carl Lamberg. Christian Lovén. Knut Nyblom. Karl Silverstolpe. Hans Sundström. Vilhelm Svedbom.

Gåfvan utgöres af ett penningkapital, afsedt att, enligt vissa närmare föreskrifter, användas till förstärkande af hr Lundqvists pension vid afskedstagandet från operan.

Af svenska teaterförbundet fick hr Lundqvist mottaga en lyckönskningsoch tacksamhetsadress, undertecknad af Ossian Hamrin, Aug. Falck, Johannes Svanberg, August Varberg och Joh. Strömberg.

Då hr Lundqvist förlidet år ingick på sitt 60:de år och efter mer än 30-årig verksamhet i konstens tjänst hade recett å k. operan, meddelades i n:r 3 af denna tidning hans porträtt jämte en biografisk uppsats.

Konserter komma att gifvas af violoncellvirtuosen *Georg Schneevoigt* och hans fru, pianisten *Sigrid Sundgrén-Schneevoigt*, i Vetenskapsakademien d. 4 febr. samt af violinvirtuosen *Charles Gregorowitsch* jämte pianisten Edvard Fazer d. 5 febr. i Musikal. akademiens stora sal.

Konserter i Berns' salonger komma fr. o. m. 1 febr. att gifvas under anförande af k. kejs. musikdirektören *Edvard W. Strauss* från Wien, som medför rikhaltig repertoar samt orkesterförstärkning. Konserterna komma att dagligen fortgå i 3 månader, med fri entré.

Operasångaren Arvid Ödmann har afrest till Voxenkollens sanatorium i Norge, med åtnjutande af en månads tjenstledighet.

Göteborg. Stora teaterns repertoar af musikpjeser har under senare hälften af januari upptagit »Kolhandlarne», »Geishan», Vermländingarne», »Lilla helgonet», Pariserlif», »Läderlappen» och på en billighetsmatiné Webers »Preciosa». — Musikföreningens andra kammarmusikaoaré d. 25 jan. gafs med biträde af Aulin-kvartetten, som utförde: 1. Beethoven: Kvartett, Ess-dur op. 127; Brahms: Sonat för violin och piano, G-dur op. 78; Sinding: Pianokvintett E-moll. Söndagen den 27 jan. gafs den 82 folkkonserten, vid hvilken Aulinarne medverkade. Programmet upptog stråkkvartett, B-dur, af Haydn, Elegie och Final ur Dvoraks pianokvartett i A-dur samt solosaker, spelade af hrr Aulin, Stenhammar och Lindhe. Samma dag gaf sångerskan fru Axeline Mraz konsert i Johanniskyrkan, biträdd af frkn. Math. Bohle och Frida Jungbeck, organisten dir. Fr. Hjort m. fl. Den 28 jan. konserterade pianisten fru Anna Hallén under medverkan af sångerskan frk. Ellen Beck från Köpenhamn och konsertm. Tor Aulin. Programmet upptog bl. a. en Suite för violin och piano af Goldmark, Spinnerlied ur »Flygande holländaren» af Wagner-Liszt.

Från våra grannland.

Kristiania. jan. 13—27. Nationalteatern, hvars repertoar fortfarande är dramatisk, gaf söndagen d. 20 en Wagnerkonsert (kl. 5 e. m.). Eldorado har fortfarande gifvit nyårsrevyn och Offenbachs »Fritz och Lisa», Centralteatern bl. a. »Fjeldeventyret» och »Resan till Kina». — Den 26 jan. gaf Musikforeningen under sin vanliga dirigent, hr Iver Holter, 4:de säsongkonserten, med biträde af barytonisten hr Arthur van Eweyk, efter följande program: 1. Schubert: Symfoni, C-dur; 2. Löwe; Archibald Douglas, ballad m. ork.; 3. Schjelderup: Torulfs kjærlighedsdröm. Förspel till operan »Buderövet» (1:a gång.); 4. Romanser m. piano; 5. Mozart: Ouvertyr till »Figaros bröllop». Hr E. Alnæs utförde pianoackompagnementet. Konserter ha för öfrigt gifvits denna tid af danska sångerskan Ellen Beck, frök. Hildur Andersen och af sångaren Unni Lund.

Helsingfors. Jan. 9—27. På Zach. Topelius' födelsedag d. 14 jan. firades hans minne med uppförande å Svenska teatern af hans »Regina von Emmeritz», å Folkteatern med hans lustspel »Ett skärgårdsäfventyr» samt utförande af »Suomis sång» och »Björneborgarnes marsch» af teaterns sångkör. Svenska teatern har af pjeser med musik för öfrigt gifvit »Stor-Klas och Lill'-Klas» samt »Vermländingarne». Filharmoniska sällskapet gaf d. 10 jan. sin 4:e symfonikonsert i universitetssalen med följande program: 1. G. Schumann: »Zur Carnevalszeit», suite; 2. J. d. Swert: Konsert, D-moll för violoncell (prof. Edouard Jacobs fr. Brüssel); 3. Mozart: Symfoni, G-moll. Finska gardets musikkår gaf d. 23 jan. en populär konsert i Societetshuset, då programmet bl. a. upptog ouvertyrer till »Mignon» och Litolfs »Robespierre», Massenets »Scènes napolitaines», Tschaikowskys »Capriccio Italien» och Tula tuulan tei» solo för baryton och kornetti af Merikanto. En »Lieder-Abend» har gifvits af Margarethe Boye-Jensen.

Från våra grannland.

Paris. Fru Anna Judic, den berömda operettdivan, har efter längre hvila från scenen ånyo uppträdt som Niniche å Variétés-teatern. Judic, hvars korpulens betydligt aftagit, föreföll ungdomligare och behagligare än någonsin.

Kungliga Musikkonservatoriet i Leipzig.

Antagningspröfningen eger rum ***Onsdag och Torsdag den 10 och 11 April 1901*** kl. 9 till 12 f. m. Personlig anmälning till denna pröfning skall ske ***Tisdagen den 9 April 1901*** å konservatoriets byrå. Antagningspröfningen för kyrkligt orgelspel eger rum den ***12 April*** kl. 11 f. m. Undervisningen omfattar Harmoni och Kompositionslära, Pianoforte, Orgel. (Fullständig utbildning för *kyrkligt orgelspel,* bestående af en *förberedelse-* och en *utbildnings-klass),* Violin, Viola, Violoncell, Kontrabas, Flöjt, Oboe, Eng. Horn, Klarinett, Fagott, Valdthorn, Trumpet, Cornet à Piston, Basun; — Solo-, Ensemble-, Kvartett-, Orkester- och Partiturspel; — Solosång (fullständig utbildning för operan), Körsång samt Lärometod, förenad med öfningar i offentliga föredrag, Musikens historia och estetik, italienska språket, deklamation och dramatisk undervisning; — och meddelas af

herr kapellmästaren, professor dr **Carl Reinecke,** direktör, samt

af herrar: professor **F. Herrman,** dr **F. Werder,** musikdirektör, professor dr **S. Jadassohn, L. Grill, J. Weidenbach, C. Piutti,** organist vid S:t Thomas-kyrkan, **H. Klesse, A. Reckendorf,** professor **J. Klengel, R. Bolland, O. Schwabe, W. Barge, F. Gumpert, F. Weinschenk, R. Müller, P. Quasdorf,** kapellmästare **H. Sitt,** hofpianisten **C. Wendling, T. Gentzsch, P. Homeyer,** organist vid Gewandhaus-konserterna, **H. Becker, A. Ruthardt,** professor **G. Schreck,** kantor vid Thomas-skolan, **C. Beving, F. Freitag,** musikdirektör **G. Ewald, A. Proft,** regissör vid Stadtteatern, konsertmästare **A. Hilf, K. Tamme, R. Teichmüller, W. Knudson, F. von Bose,** dr **J. Merkel, A. Reisenauer, E. Pinks,** dr **H. Kretzchmar,** universitetsprofessor, och damerna fru **M. Sejersted** och **M. Hedmondt.**

Prospekt på tyska, engelska och franska utlemnas gratis. **Leipzig** i Januari 1901.

Direktionen för Kungl. Musikkonservatoriet

D:r PAUL RÖNTSCH.

Skandinaviska Pianofabriken,

32 Mäster-Samuelsgatan 32,

rekommenderar

sin tillverkning af utmärkta, af framstående musici vitsordade **Pianinos** och **Orglar** till billiga priser. Full garanti. Goda betalningsvilkor. Begagnade instrument tagas i utbyte. *Begär priskurant.*

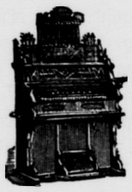

J. G. MALMSJÖ

Kongl. Hofleverantör.

Pianofabrik. **GÖTEBORG,** *Etablerad 1843.*

21 första pris bland hvilka **Guldmedalj**

Malmö 1896 och *Stockholm 1897*

"för utmärkta flyglar och pianinos"

ensam bland svenska pianofabriker.

Begagnade instrument tagas i utbyte.

Bekväma afbetalningsvilkor.

Talrika intyg från framstående musici och konstnärer.

Pianomagasin.

Svenska Pianinos: Största lager från I. G. Malmsjö, Kongl. Hofleverantör, S. Andersson, Bergqvist & Nilsson, I. P. Löfberg & C:o, Stavenow & C:o m. fl.

Utländska Pianinos: från G. Schwechten, Steinweg Nachf. och Uebel & Lechleiter.

Flyglar: fr. I. G. Malmsjö, Steinweg Nachf. m. fl. — **Orglar:** från Mason & Hamlins verldsberömda firma.

Begagnade instrument tagas i utbyte.

Gust. Petterson & C:o,

43 Regeringsgatan 43, Stockholm.

Baler, Soaréer och Bröllop!

Danskomponisten

Henning R. Wejdling,

känd och erkänd i Stockholm som skickligaste exekutör af *storslagen, utmärkt vacker, taktfast*

*** * DANS-MUSIK * ***

utför sådan på piano. — Mångårig vana och träffsäkerhet. Hrr musikhandlare mottaga order, liksom äfven direkt till min bostad.

42 Vasagatan, 4 tr. — Rikstel. 16 20.

Referens: *Hofmusikhandlare Lundquist och öfriga hrr musikförläggare.*

Festmarsch

för piano af *Gustaf Hägg.*

Denna vackra och ståtliga marsch finnes nu att tillgå i godtköpsupplaga à **50 öre.**

Svensk Musiktidnings förlag.

Nyligen har utkommit och sändes på begäran gratis och franko

Antiqvariats-Katalog N:r 64.

Musikvetenskap.

Musikens och sångkonstens historia och teori, Verk öfver musikinstrumenter (Hajdeckes samling) Praktisk musik (profan- och kyrkomusik). Porträtt och autografer af musici och skådespelare.

Antiqvariat Gilhofer & Ranschburg

in Wien, I, Bognergasse 2.

(S. T. A.. 82916)

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen.

Mottagning kl. 9—10 f. m. och 4—5 e. m.

Kungstensgatan 56, 3 tr.

Tel. Vasa 6 19. **Frans J. Huss.**

Svensk Musiktidnings musikbilaga

1900

till helårsprenumeranter utgöres af

MUSIKALBUM

XIII

10 sidor, innehållande

för piano 2 händer:

Knut Bäck: Fantasistycke.

Gustaf Hägg: Humoresk.

Vilh. Stenhammar: Polska.

för en röst (baryton) med piano:

Karl Valentin: I skördetid (e—e).

Pris 75 öre.

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris (endast kontant) å expeditionen.

Innehåll: Tre utländska tonkonstnärer, i dessa dagar gästande hufvudstaden: Georg Anthes, Ch. Gregorowitsch, Georg Schneevoigt (med porträtter). — Om framåtskridandet i musiken (efter Aug. Reissmann). — Operasäsongen i Italien. Roma, Napoli etc., af Anteros. — Adolf Fredrik Lindblad, född 1 febr. 1801 (med porträtt). — † Giuseppe Verdi (med porträtt, namn- och notfacsimile. Originalet nyligen skänkt af honom till Musikhistoriska museum i Stockholm). — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, från våra grannland och andra land. — Annonser.

STOCKHOLM, CENTRAL-TRYCKERIET, 1901.